

Jo Nesbø

Fiul

Traducere de
Ciprian Șiulea

3
TREI

Partea întâi

BOOKZONER

Rover rămase cu privirea ațintită asupra podelei vopsite în alb a celulei de închisoare de 11 metri pătrați. Mușcă tare cu dințele de aur puțin prea lung de pe maxilarul inferior. Ajunsesse la partea cea mai grea a mărturisirii. Singurul zgomot din celulă era cel al unghiilor lui care zgâriau madona tatuată pe antebraț. Băiatul care stătea cu picioarele încrucișate pe patul din fața lui păstrase tăcerea de când intrase Rover. Dăduse doar din cap și zâmbise ca un Buddha beatific, cu privirea ațintită într-un punct de pe fruntea lui Rover. Oamenii îi spuneau băiatului Sonny și ziceau că acesta omorâse în adolescență doi oameni, că tatăl lui fusese un polițist corupt și că Sonny avea puteri vindecătoare. Era greu să-ți dai seama dacă băiatul ascultă, ochii lui verzi și mare parte a feței fiind ascunse de părul lung și încâlcit, dar asta nu avea nicio importanță. Rover nu voia altceva decât ca păcatele să-i fie iertate și să primească binecuvântarea specială a lui Sonny, pentru ca a doua zi să poată ieși din Închisoarea de Maximă Siguranță Staten cu sentimentul că era un om cu adevărat purificat. Nu că Rover ar fi fost religios, dar

Jo Nesbø

nu strica să dea o șansă îndreptării lui, dacă avea de gând să se schimbe. Trase adânc aer în piept.

— Cred că era din Belarus. Minsk e în Belarus, nu?

Rover ridică privirea rapid, dar băiatul nu răspunse.

— Nestor o poreclise Minsk, continuă Rover. Mi-a spus s-o împușc.

Avantajul evident al mărturisirii în fața cuiva care avea creierul prăjit era că niciun nume sau întâmplare nu rămâneau undeva; era ca și cum ai fi vorbit singur. Asta putea explica de ce deținuții de la Staten îl preferau pe tipul ăsta preotului sau psihologului.

— Nestor le ținea, pe ea și alte opt fete, într-o cușcă din Enerhaugen. Est-europence și asiatice. Adolescente. Cel puțin sper că nu erau și mai mici. Dar Minsk era mai mare. Mai puternică. A fugit. Când a prins-o câinele lui Nestor, ajunsese deja în Parcul Tøyen. Era un mastif argentinian din ăla — știi ce spun?

Ochii băiatului nu se mișcară, dar mâna lui se ridică, în căutarea bărbii. Băiatul începu să o pieptene încet cu degetele. Avea o cămașă murdară și prea mare, a cărei mânecă alunecă, lăsând să se vadă cicatrice și urme de ac. Rover continuă.

— Un câine albinos, al naibii de mare. Omoară orice îi arată stăpânul. Și multe lucruri pe care el nu i le arată. În Norvegia e interzis, bineînțeles. Un tip din Raelengen a primit câțiva din Republica Cehă, îi crește și îi înregistrează ca boxeri albi. Eu și cu Nestor ne-am dus acolo să cumpărăm unul când ăsta era pui. A costat peste 50 de mii, banii jos. Puiul era așa de drăguț că n-ai fi crezut niciodată că...

Rover se opri. Știa că vorbește despre câine doar ca să amâne inevitabilul.

— În fine..., zise el.

În fine. Rover se uită la tatuajul de pe celălalt antebraț al lui. O catedrală cu două turle. Una pentru fiecare condamnare pe care o executase, niciuna dintre ele neavând nimic de-a face cu mărturisirea de azi. Mai demult furnizase arme unei găști de motocicliști, modificându-le pe unele dintre ele în atelierul lui. Era bun la asta. Prea bun. Atât de bun că nu putea să rămână nedetectat pentru totdeauna și fusese prins. Atât de bun că, în timp ce își executa prima condamnare, Nestor îl luase sub aripa lui. Nestor se asigurase că Rover îi e supus, astfel ca de atunci încolo doar el să pună mâna pe cele mai bune arme, în locul găștii de motocicliști sau a oricăror alți rivali. Pentru câteva luni de muncă, Nestor îi plătise mai mult decât s-ar fi putut aștepta el să câștige într-o viață din atelierul în care repara motociclete. Dar Nestor ceruse mult în schimb. Prea mult.

— Zăcea în tufișuri, era sânge peste tot. Zăcea acolo, complet nemișcată, privind spre noi. Câinele îi smulsese o bucată din față — i se vedeau dinții.

Rover făcu o grimasă. Treci la esență.

— Nestor a spus că era timpul să le învețe minte, să le arate celorlalte fete ce li se poate întâmpla. Și că, oricum, Minsk nu-i mai folosea la nimic acum, dată fiind starea feței ei...

Rover înghiți în sec.

— Așa că mi-a spus să fac eu asta. S-o lichidez. Așa îmi dovedeam loialitatea față de el, înțelegi. Aveam un pistol vechi Ruger MK II la care lucrasem puțin. Și urma să fac asta. Chiar urma s-o fac. Nu asta era problema...

Rover simți cum i se contractă gâtul. Se gândise la asta atât de des, reluând secundele acelea din noaptea

din Parcul Tøyen și văzând-o pe fată iar și iar. Nestor și cu el preluaseră rolurile principale, ceilalți devenind martori tăcuți. Până și câinele tăcea. Rover se gândise la asta poate de o sută de ori? De o mie de ori? Și totuși, abia acum, când spuse cuvintele pentru prima oară, Rover își dădu seama că nu fusese un vis, că se întâmplase *cu adevărat*. Sau, mai degrabă, era ca și cum trupul lui nu acceptase asta până acum. De asta i se agita stomacul. Rover respiră puternic pe nas, ca să potolească greața.

— Dar n-am putut s-o fac. Chiar dacă știam că fata urmează să moară. Țineau câinele pregătit și m-am gândit că, dac-aș fi fost eu, aș fi preferat un glonț. Dar era ca și cum trăgaciul s-ar fi blocat. Nu puteam să-l apăs.

Tânărul păru să dea ușor din cap. Fie ca reacție la ce îi spunea Rover, fie la o muzică pe care nu o auzea decât el.

— Nestor a spus că nu putem aștepta la infinit, la urma urmei eram într-un parc public. Așa că a scos un cuțit mic și curbat dintr-un toc de la gleznă, s-a apropiat, a luat-o de păr, a tras-o în sus și a părut că trece cuțitul prin fața gâtului ei. Ca și cum ar fi spintecat un pește. A țâșnit sângele de trei-patru ori, apoi fata s-a golit. Dar știi ce-mi amintesc cel mai mult? Câinele. Cum a început să urle când a văzut atâta sânge.

Rover se aplecă în față, pe scaun, cu coatele pe genunchi. Își acoperi urechile cu mâinile și începu să se legene înainte și înapoi.

— Și eu n-am făcut nimic. Am stat așa și m-am uitat. N-am făcut absolut nimic. Am privit doar, în timp ce ei o înfășurau într-o pătură și o duceau la mașină. Am dus-o în pădure, în Østmarksetra. Am scos-o și am aruncat-o pe panta spre Ulsrudsvannet. Acolo își plimbă mulți oameni câinii și a fost găsită a doua zi. Ideea e că Nestor voia ca

ea să fie găsită, pricepi? Voia ca în ziare să apară poze cu ce pățise fata. Ca să le poată arăta celorlalte fete.

Rover își luă mâinile de pe urechi.

— Nu mai dormeam; de fiecare dată când închideam ochii aveam coșmaruri. Fata fără un obraz îmi zâmbea, cu dinții dezgoliți. Așa că m-am dus la Nestor și i-am spus că eu vreau să mă las. I-am zis că m-am săturat să pilesc Uzi și Glock-uri, că vreau să revin la reparat motocicletele. Să duc o viață liniștită, nu să-mi fac griji încontinuu din cauza poliștilor. Nestor a zis bine, probabil se prinsese că n-am stofă de dur. Dar mi-a explicat foarte clar ce o să mi se întâmple dacă o să vorbesc. Credeam că suntem în regulă. Am refuzat toate comenzile care mi-au fost oferite, chiar dacă mai aveam niște Uzi-uri destul de bune pe-acolo. Dar mă tot gândeam că se pune la cale ceva. Că o să mă aranjeze. Așa că am fost aproape ușurat atunci când a venit poliția și am ajuns la pârnaie. Credeam că în închisoare o să fiu în siguranță. M-au prins cu un caz mai vechi — eram doar complice, dar arestaseră doi tipi care au spus amândoi că le-am furnizat arme. Am mărturisit pe loc.

Rover râse tare. Începu să tușească și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Peste 18 ore ies de-aici. Habar n-am ce mă așteaptă afară. Dar știu că Nestor știe că ies, chiar dacă sunt eliberat cu patru săptămâni mai devreme. Știe tot ce se întâmplă aici și la poliție, sunt sigur de asta. Are ochi și urechi pretutindeni. Așa că mă gândesc că, dacă voia să mă lichideze, putea foarte bine să mă omoare aici, în loc să aștepte să ies. Tu ce crezi?

Rover așteptă. Tăcere. Băiatul nu părea că ar fi crezut ceva.

Jo Nesbø

— Indiferent ce-o să se întâmple, spuse Rover, puțină binecuvântare n-are cum să strice, nu-i așa?

La cuvântul „binecuvântare“, o lumină păru să se aprindă în ochii lui Sonny, care ridică mâna dreaptă ca să arate că Rover trebuie să se apropie și să îngenuncheze. Rover îngenunche pe covorașul pentru rugăciune din fața patului. Franck nu lăsa niciun alt deținut să țină covorașe pe podeaua celulei — făcea parte din modelul elvețian pe care îl aplicau la Staten: niciun articol excedentar în celulă. Numărul bunurilor personale era limitat la 20. Dacă voiai o pereche de pantofi, trebuia să renunți la două perechi de chiloți sau două cărți. Rover ridică privirea spre fața lui Sonny. Băiatul își umezi buzele uscate și jupuite cu vârful limbii. Avea o voce surprinzător de senină, chiar dacă rostea cuvintele încet, însă dicția lui era foarte clară.

— Fie ca toți zeii pământești și cerești să se îndure de tine și să-ți ierte păcatele. Tu vei muri, dar sufletul păcătosului pocăit va fi condus în Paradis. Amin.

Rover își lăsă capul în jos. Simți mâna băiatului pe capul ras. Sonny era stângaci, dar în cazul acesta nu trebuia să fii geniu ca să-ți dai seama că avea o speranță de viață mai mică decât majoritatea dreptacilor. Supradoza putea să aibă loc a doua zi sau peste zece ani — cine putea ști? Dar Rover nu credea deloc că băiatul are puteri vindecătoare, cum spunea lumea. Și nici nu credea cu adevărat în chestia asta cu binecuvântarea. Atunci de ce venise acolo? Ei bine, religia era ca o asigurare la incendiu; nu credeai niciodată că ai nevoie de ea, așa că, atunci când oamenii spuneau că băiatul era dispus să ia păcatele tale asupra lui și că nu voia nimic pentru asta, de ce să refuzi puțină liniște sufletească? Dar Rover se întreba

cum putuse cineva ca Sonny să omoare cu sânge-rece. Lui i se părea că asta nu are niciun sens. Poate că era ca în vechea zicală: diavolul are multe chipuri.

— Salaam alecum, spuse vocea, în timp ce mâna se înălța.

Rover rămase unde era, cu capul plecat. Pipăi cu limba partea netedă din spate a dintelui de aur. Acum era pregătit? Pregătit să se întâlnească cu Creatorul, dacă asta îi era soarta? Rover ridică capul.

— Știu că nu ceri niciodată nimic, dar...

Se uită la piciorul gol al băiatului, pe care acesta îl băgase sub el. Văzu urmele de ace din vena mare din scobitura gleznei.

— Am stat ultima perioadă la Botsen și acolo e ușor să faci rost de droguri, nu e o problemă. Dar Botsen nu e închisoare de maximă siguranță. Se zice că Franck a stopat complet contrabanda din Staten, dar...

Rover băgă mâna în buzunar.

— ...dar asta nu e tocmai adevărat.

Scoase ceva afară. Era de mărimea unui telefon mobil, un obiect placat cu aur de forma unui pistol. Rover apăsă pe trăgaci. Din gură țâșni o mică flacăra.

— Ai mai văzut de-astea? Da, sunt sigur c-ai văzut. Gardienii care m-au percheziționat când am venit aici sigur n-au mai văzut. Mi-au spus că se vând țigări de contrabandă ieftin, dacă mă interesează. Așa că m-au lăsat să păstrez bricheta. Bănuiesc că nu mi-au citit cazierul. În ziua de azi nu-și mai bate nimeni capul să-și facă treaba ca lumea — îți vine să te întrebi cum de mai merge ceva în țara asta.

Rover cântări bricheta în mână.

— Acum opt ani am făcut două de-astea. Nu mă laud când îți spun că nimeni din Norvegia n-ar fi putut să facă

Jo Nesbø

ceva mai bun. M-a contactat un intermediar care mi-a spus că clientul lui vrea un pistol pe care să nu trebuiască să-l ascundă niciodată, un pistol care nu arată a pistol. Așa că am născocit ăsta. E ciudat cum funcționează mintea omului. La început cred că e un pistol, evident. Dar, după ce le arăți că poate fi folosit ca brichetă, uită complet că ar fi un pistol. Se gândesc că ar putea fi și periută de dinți sau șurubelniță. Dar nu pistol, în niciun caz. Așa că...

Rover roti un șurub de pe partea de jos a mânerului.

— Încap două gloanțe de 9 mm. Eu îi spun Ucigașul Cuplului Fericit.

Rover îndreptă țeava spre băiat.

— Unul pentru tine, iubito...

Apoi o îndreptă spre propria lui tâmplă.

— Și unul pentru mine...

Râsul lui Rover răsună ciudat de singuratic în celula mică.

— În fine, trebuia să fac doar unul; clientul nu voia să mai știe și altcineva secretul din spatele micii mele invenții. Dar am mai făcut încă unul. Și l-am luat cu mine ca să mă apăr, în caz că Nestor se hotăra să încerce să mă omoare în timp ce eu eram la pânaie. Dar, cum mâine ies și n-o să mai am nevoie de el, acum e al tău. Uite...

Rover scoase un pachet de țigări din celălalt buzunar.

— Pentru că ar părea ciudat să ai brichetă, dar nu și țigări, nu?

Apoi scoase o carte de vizită îngălbenită pe care scria „Atelierul de motociclete al lui Rover“ și o strecură în pachetul de țigări.

— Aici ai adresa mea, în caz că o să ai vreodată o motocicletă care trebuie reparată. Sau vrei să faci rost de un Uzi dat naibii. Cum am spus, mai am câteva pe...

Ușa se deschise în exterior și o voce tună:

— Ieși afară, Rover!

Rover se întoarse. Pantalonii gardianului din cadrul ușii erau lăsați în jos din cauza mănunchiului mare de chei care îi atârna la centură, chiar dacă aceasta era parțial ascunsă de burta care se revărsa peste ea ca un aluat dospit.

— Sfinția Sa are un vizitator. O rudă apropiată, s-ar putea spune.

Gardianul izbucni în râs și se întoarse spre bărbatul din spatele lui.

— Nu te superi, nu-i așa, Per?

Rover strecură pistolul și pachetul de țigări sub cuvertura de pe patul băiatului și îi aruncă acestuia o ultimă privire.

Apoi plecă repede.

Preotul închisorii încercă să zâmbească în timp ce își îndrepta automat gulerul strâmb. *O rudă apropiată. Nu te superi.* Îi venea să-l scuipe în față pe gardianul gras și zâmbitor, dar dădu din cap către deținutul care ieșea din celulă, prefăcându-se că-l recunoaște. Se uită la tatuajele de pe antebrațele lui. Madona și o catedrală. Dar nu, de-a lungul anilor fețele și tatuajele deveniseră prea numeroase pentru ca el să le mai poată distinge.

Preotul intră în celulă. Simțea miros de tămâie. Sau ceva care îi amintea de tămâie. Cum ar fi droguri preparate acolo.

— Bună, Sonny!

Tânărul de pe pat nu ridică privirea, dar dădu încet din cap. Per Vollan luă asta drept semn că prezența lui fusese conștientizată. Aprobată.

Jo Nesbø

Se așeză pe scaun și simți un ușor disconfort din cauza căldurii ocupantului anterior. Puse Biblia pe care o adusese cu el pe pat, lângă băiat.

— Azi am dus flori la mormântul părinților tăi, spuse el. Știu că nu mi-ai cerut să fac asta, dar...

Per Vollan încercă să prindă privirea băiatului. Avea și el doi fii; amândoi erau maturi și părăsiseră casa familiei Vollan. Așa cum făcuse și Vollan însuși. Diferența era că fiii lui erau oricând bine-veniți acolo.

La tribunal, un martor al apărării, un profesor, depuse mărturie că Sonny fusese un elev strălucit, practicant talentat al luptelor libere, popular, întotdeauna săritor, și chiar își exprimase dorința de a se face polițist, asemenea tatălui său. Dar, după ce tatăl lui fusese găsit mort lângă un bilet în care mărturisea că e corupt, Sonny nu mai fusese văzut la școală. Preotul încerca să-și imagineze rușinea băiatului de 15 ani. Încerca să-și imagineze rușinea propriilor lui fii, dacă aceștia ar fi aflat vreodată ce făcuse tatăl lor. Își îndreptă iar gulerul.

— Mulțumesc, spuse Sonny.

Per se gândi cât de ciudat de tânăr părea Sonny. Pentru că acum se apropia sigur de 30 de ani. Da. Sonny ispășise 12 ani și avusese 18 atunci când fusese băgat la închisoare. Poate că drogurile îl păstraseră așa, împiedicându-l să îmbătrânească, astfel că doar părul și barba îi creșteau, în timp ce ochii lui nevinovați de copil continuau să privească lumea uimiți. O lume haină. Dumnezeu știa că lumea era rea. Per Vollan fusese preot de închisoare timp de peste 40 de ani și văzuse cum lumea cade tot mai mult în păcat. Răul se întindea precum cancerul, îmbolnăvind celulele sănătoase și otrăvind-le cu mușcătura lui de vampir, recrutându-le

pentru munca lui de corupere. Și, odată mușcat, nimeni nu mai avea scăpare. Nimeni.

— Ce mai faci, Sonny? Te-ai simțit bine în permisia de o zi? Ai fost să vezi marea?

Niciun răspuns.

Per Vollan își drese vocea.

— Gardianul a spus că te-ai dus să vezi marea. Poate ai citit în ziar că a doua zi a fost găsită o femeie omorâtă, nu departe de locul în care ai fost tu. A fost găsită în pat, în casa ei. Capul ei era... mă rog. Toate detaliile sunt aici...
Preotul bătu cu degetul în Biblie.

— Gardianul a depus deja un raport care spune că, în timp ce erai la mare, ai fugit și te-a găsit lângă drum, după o oră. Că ai refuzat să spui unde ai fost. E important să nu spui nimic care contrazice declarația lui, înțelegi? Ca de obicei, o să spui cât mai puțin posibil. Bine? Sonny?

Per Vollan reușise în sfârșit să prindă privirea băiatului. Expresia lui îi spuse prea puțin despre ceea ce se petrecea în mintea acestuia, însă era destul de sigur că Sonny Lofthus avea să urmeze ordinele și nu avea să spună nimic nenesesar poliției sau procurorului. Nu trebuia decât să rostească, încet și ușor, „Vinovat“, atunci când era întrebat cum se declară. Deși părea paradoxal, Vollan simțea uneori o direcție, o forță a voinței, un instinct al supraviețuirii care-l deosebea pe acest drogat de ceilalți, de cei care fuseseră întotdeauna în cădere liberă, care nu avuseseră niciodată vreun alt plan, care se îndreptaseră dintotdeauna spre mocirlă. Această voință se putea exprima printr-o intuiție subită, o întrebare care lăsa să se vadă că în tot acest timp Sonny fusese atent, văzuse și auzise totul. Sau prin modul în care se putea ridica brusc în picioare, cu o coordonare, echilibru și

Jo Nesbø

flexibilitate pe care nu le vedeai la alți consumatori de droguri obișnuiți. Iar alții, de exemplu acum, părea că nu înregistrează nimic.

Vollan se foi pe scaun.

— Bineînțeles, asta înseamnă că o vreme n-o să te mai bucuri de ieșiri. Dar ție oricum nu-ți place afară, nu-i așa? Și ai apucat să vezi marea.

— Era un râu. Soțul a omorât-o?

Preotul tresări. Ca atunci când ceva neașteptat iese dintr-o apă neagră, chiar în fața ta.

— Nu știi. E important?

Niciun răspuns. Vollan oftă. Simți că-l cuprinde iar greața. În ultima vreme părea să apară și să dispară. Poate că ar fi fost bine să-și facă programare la doctor, să vadă despre ce e vorba.

— Să nu-ți faci griji din cauza asta, Sonny. Dar nu uita că afară cei ca tine trebuie să umble toată ziua ca să facă rost de o doză. Pe când aici o ai asigurată. Și nu uita că timpul trece. După ce termini de ispășit vechile tale condamnări, n-o să le mai fii de niciun folos, dar cu crima asta îți poți prelungi detenția.

— Deci soțul a omorât-o. E bogat?

Vollan arătă spre Biblie.

— O să găsești aici descrierea casei în care ai intrat. E mare și frumos mobilată. Dar alarma care ar fi trebuit să apere toată bogăția aia nu era pornită; ușa de la intrare nici măcar nu era încuiată. Familia se numește Morsand. Armatorul cu plasture la ochi. L-ai văzut în ziare, nu-i așa?

— Da.

— Da? Nu credeam că...

— Da, am omorât-o. Da, o să citesc despre cum am făcut asta.

Per Vollan expiră cu putere.

— Bine. Sunt unele detalii despre cum a fost omorâtă pe care trebuie să le memorezi.

— Sigur.

— A fost... i-a fost retezat vârful capului. Ai folosit un fierăstrău. Înțelegi?

Cuvintele lui fură urmate de o lungă tăcere, pe care Per Vollan se gândi s-o umple vomând. A voma era preferabil exploatării acestui băiat. Se uită la el. Ce determina bilanțul unei vieți? O serie de evenimente aleatorii asupra cărora nu aveai niciun control sau cine știe ce atracție gravitațională cosmică spre direcția în care erai predestinat să te îndrepti? Preotul își lărgi gulerul, alungându-și greața și își adună curajul. Își aminti care era miza.

Se ridică în picioare.

— Dacă vrei să iei legătura cu mine, acum stau la Centrul Ila, din Piața Alexander Kiellands.

Vollan văzu privirea întrebătoare a băiatului.

— Doar pentru o vreme, înțelegi, spuse el, începând imediat să râdă. M-a dat afară soția și, cum îi știam pe cei care conduc centrul, am...

Se opri brusc. Își dădu seama, dintr-odată, de ce veneau atât de mulți deținuți să vorbească cu tânărul acela. Din cauza tăcerii. Vidul atrăgător al cuiva care pur și simplu ascultă, fără nicio reacție sau judecată. Care extrage cuvintele și secretele din tine fără să facă absolut nimic. Vollan se străduise toată viața lui de preot să dobândească această capacitate, dar era ca și cum deținuții ar fi simțit că el avea un interes. Nu știau care e acesta, știau doar că prin aflarea secretelor lor el urmărește ceva. Să aibă acces la sufletele lor și, mai târziu, poate o recompență în ceruri pentru că i-a recrutat.